

**BRIEF VAN DE HEILIGE VADER FRANCISCUS
AAN DE BISSCHOPPEN OP HET FEEST VAN DE HEILIGE ONNOZELE
KINDEREN**

Geliefde broeder,

Vandaag, op de dag van de Heilige Onnozele Kinderen, voelde ik de behoefte u te schrijven, terwijl in onze oren de woorden van de engel tot de herders nog naklinken: "Ik verkondig u een vreugdevolle boodschap die bestemd is voor het hele volk. Heden is u een Redder geboren, Christus de Heer, in de stad van David" (Luc. 2, 10-11). Het doet ons goed deze boodschap nog eens te horen: opnieuw te horen dat God temidden van ons volk is. Deze zekerheid, die wij jaar voor jaar vernieuwen, is de bron van onze vreugde en onze hoop.

In deze dagen kunnen wij ervaren hoe de liturgie ons bij de hand neemt en ons leidt naar de kern van Kerstmis, ons binnenleidt in het mysterie en ons stap voor stap naar de bron van de christelijke vreugde brengt.

Als herders zijn wij geroepen deze vreugde onder ons volk te helpen groeien. Er wordt van ons gevraagd voor deze vreugde zorg te dragen. Ik wil u opnieuw uitnodigen om ons deze vreugde niet te laten ontnemen, daar wij, vaak - niet ten onrechte - teleurgesteld door de werkelijkheid, door de Kerk, of ook door onszelf, geneigd zijn ons vast te klampen aan een zoete droefheid, zonder hoop, die zich van de harten meester maakt (vgl. Apost. Exhort. *Evangelii gaudium*, 83).

Of wij het nu willen of niet, Kerstmis gaat ook gepaard met tranen. De evangelisten verbloemden de werkelijkheid niet met de bedoeling haar geloofwaardiger of aantrekkelijker te maken. Ze veroorloofden het zich niet een "mooi", maar irreëel verhaal te vertellen. Voor hen was Kerstmis geen denkbeeldig toevluchtsoord waar men zich kon verbergen voor de uitdagingen en de ongerechtigheden van hun tijd. Integendeel, zij verkondigen ons de geboorte van de Zoon van God, die ook door een tragedie van verdriet is omgeven. De profeet Jeremia citerend, presenteert de evangelist Matteüs dit met een grote directheid: "Een klacht werd in Rama gehoord, geweest en luid gejammer: Rachel, wenend om haar kinderen..." (2, 18). Het is de jammerkreet van de moeders die wenen om de dood van hun onschuldige kinderen ten overstaan van de tirannie en de ongebreidelde zucht naar macht van Herodes.

Het is een jammerkreet die wij ook vandaag nog steeds kunnen horen, die ons in onze ziel raakt en die wij niet kunnen en niet willen negeren of tot zwijgen brengen. Vandaag horen wij nog steeds, helaas, - en ik schrijft dit met diep verdriet -, het gejammer en het huilen van zoveel moeders, van zoveel gezinnen om de dood van hun kinderen, van hun onschuldige kinderen.

Naar de kribbe kijken is ook oog hebben voor deze tranen, het is ook leren luisteren naar dat wat rondom ons gebeurt en een hart hebben dat gevoelig is en openstaat voor het verdriet van de naaste, vooral wanneer het kinderen betreft, en het is ook in staat zijn te erkennen dat ook vandaag nog dit droevige hoofdstuk van de geschiedenis wordt geschreven. Naar de kribbe kijken en deze losmaken van de wereld om ons heen, zou betekenen dat we van Kerstmis een mooi sprookje maken, dat een goed gevoel geeft, maar dat ons berooft van de scheppingskracht van de

Blijde Boodschap, die het mens geworden Woord ons wil geven. En deze verleiding bestaat.

Is het mogelijk de christelijke vreugde te beleven terwijl we de werkelijkheid de rug toe keren? Is het mogelijk de christelijke vreugde te verwezenlijken en de jammerkreet van een broer of zuster, van kinderen te negeren?

De heilige Jozef is als eerste geroepen om de vreugde van het heil te bewaken. Tegenover de verschrikkelijke misdaden die plaats vonden, was de heilige Jozef - het voorbeeld van een gehoorzame en trouwe man - in staat te luisteren naar de stem van God en de zending die de Vader hem toevertrouwde. En omdat hij wist te luisteren naar de stem van God en zich liet leiden door zijn wil, werd hij gevoeliger voor hetgeen hem omgaf, en wist hij de gebeurtenissen realistisch te interpreteren.

Ook van ons, herders, wordt vandaag hetzelfde gevraagd: mensen te zijn die in staat zijn te luisteren en niet doof zijn voor de stem van de Vader en zo gevoeliger te kunnen zijn voor de werkelijkheid die ons omgeeft. Vandaag worden wij met de heilige Jozef als voorbeeld uitgenodigd om ons niet te laten beroven van de vreugde. Wij worden uitgenodigd haar te verdedigen tegen de Herodessen van onze tijd. En wij hebben, evenals de heilige Jozef, moed nodig om deze werkelijkheid te aanvaarden, om op te staan en het heft in eigen hand te nemen (vgl. Mat. 2, 20). De moed om haar te verdedigen tegen de nieuwe Herodessen van onze tijd, die de onschuld van onze kinderen verslinden. Een onschuld die wordt verpletterd onder het gewicht van illegaal werk en slavenarbeid, onder het gewicht van prostitutie en uitbuiting. Een onschuld die wordt verwoest door oorlogen en gedwongen emigratie met het grote verlies ten gevolge daarvan. Duizenden van onze kinderen zijn in de handen van bandieten, maffia's, handelaren des doods, die niets anders doen dan hun hulpeloosheid verslinden en uitbuiten.

Tegenwoordig hebben, bijvoorbeeld, 75 miljoen kinderen - ten gevolge van de noodsituaties en aanhoudende crises - hun onderwijs moeten onderbreken. In 2015 was 68% van alle mensen die wereldwijd slachtoffer waren van sekshandel, kind. Tegelijkertijd leefde een derde van alle kinderen buiten hun thuisland, elders ten gevolge van gedwongen verplaatsing. Wij leven in een wereld waarin bijna de helft van de kinderen die onder de vijf jaar sterven, sterft aan ondervoeding. In het jaar 2016 hebben naar schatting 150 miljoen kinderen kinderarbeid verricht, waarbij velen van hen in omstandigheden van slavernij leefden. Volgens het laatste door UNICEF opgestelde rapport zullen er, als de toestand in de wereld niet verandert, in 2030 167 miljoen kinderen in extreme armoede leven, zullen 69 miljoen kinderen onder de vijf jaar tussen 2016 en 2030 sterven en kunnen 60 miljoen kinderen niet naar de basisschool gaan.

Laten wij luisteren naar het geween en het gejammer van deze kinderen; laten wij ook luisteren naar het geween en het gejammer van onze moeder de Kerk, die niet alleen huilt om het verdriet dat haar kleinste kinderen wordt aangedaan, maar ook omdat zij de zonde van enkelen van haar leden kent: het lijden, de geschiedenis en het verdriet van de jongeren die door priesters seksueel werden misbruikt. Een zonde waarvoor we ons schamen. Mensen die de verantwoordelijkheid hadden voor de zorg voor deze kinderen, hebben hun waardigheid verwoest. Wij betreuren dit ten diepste en vragen om vergeving. Wij verenigen ons met het verdriet van de

slachtoffers en tegelijkertijd betreuren wij de zonde. De zonde door hetgeen is gebeurd, de zonde van het verzuim te helpen, de zonde van het verbergen en negeren, de zonde van machtsmisbruik. Ook de Kerk betreurt deze zonde van haar kinderen bitter en vraagt om vergeving. Wanneer wij vandaag de dag van de Heilige Onnozele Kinderen herdenken, wil ik dat wij onze inzet om deze verschrikkelijke dingen niet meer onder ons te laten gebeuren, hernieuwen. Laten wij de nodige moed vinden om alle noodzakelijke middelen te bevorderen en in alles het leven van onze kinderen te beschermen, opdat deze misdaden zich niet meer herhalen. Laten wij ons op dit gebied duidelijk en oprecht het consigne “zero tolerance” eigen maken.

De christelijke vreugde is geen vreugde die aan de rand van de werkelijkheid tot stand komt door haar te negeren of te doen alsof ze niet bestond. De christelijke vreugde wordt geboren uit een roeping - dezelfde als die de heilige Jozef ontving - het leven te “nemen” en te beschermen, vooral het leven van de heilige onschuldigen van vandaag. Kerstmis is een tijd die ons uitdaagt het leven te bewaken en het te helpen ontstaan en groeien; het is een tijd die ons uitdaagt om als bisschoppen nieuwe moed te vinden. De moed die een dynamiek in het leven roept die in staat stelt zich bewust te worden van de werkelijkheid die velen van onze kinderen vandaag meemaken, en er aan te werken om voor hen de noodzakelijke basisvoorzieningen te waarborgen zodat hun waardigheid als kinderen van God niet alleen wordt gerespecteerd, maar vooral beschermd.

Laten wij ervoor zorgen dat hen de vreugde niet wordt ontnomen. Laten wij ervoor zorgen dat ons de vreugde niet wordt ontnomen, laten wij deze bewaken en helpen haar te doen groeien.

Laten wij dit doen met dezelfde vaderlijke trouw als de heilige Jozef, aan de hand van Maria, de Moeder van de tederheid, opdat ons hart niet verhardt.

Met broederlijke genegenheid,

FRANCISCUS

Uit het Vaticaan, 28 december 2016

Feest van de Heilige Onnozele Kinderen, Martelaren